

PARÀBOLA DEL CALIDOSCOPI

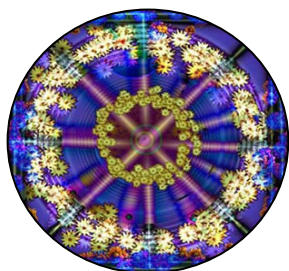
Hi havia un home que havia perdut la vista, per culpa de la guerra que havia patit de jove. Aquest home, per poder subsistir i continuar vivint, va desenvolupar una gran habilitat i destresa amb les seves mans, que li va permetre destacar-se com un gran artesà. No obstant això, el seu treball no li permetia més que assegurar-se el mínim per poder subsistir i per tant, la pobresa era una constant en la seva vida i en la vida de la seva família.

Un any, quan s'apropava Nadal, va voler obsequiar al seu fill de cinc anys, que no havia conegut altres joguines que les andròmines del taller del seu pare amb les que imaginava regnes i aventures; llavors va tenir la idea de fabricar-li, un bell calidoscopi, com el que ell recordava que havia tingut de petit. En secret i a les nits, va anar recollint diferents pedres que desfeia en desenes de partícules, trossos de miralls, vidres, metalls...

Després del sopar d'aquella nit de Nadal, finalment, va poder imaginar el somriure del seu fill quan rebé el preciós regal. En aquell nen sobreeixia la felicitat i l'emoció que aquell increïble Nadal li havia portat de les mans rugoses del seu pare cec, sota les formes d'aquella meravellosa joguina, que ell mai havia conegut.... Els dies i les nits següents, on anava, portava el preuat regal, inclús a l'escola al retorn de les classes. En els temps d'esbarjo entre classe i classe, exhibia i compartia, ple d'orgull, la joguina amb els seus companys que es mostraven igual de fascinats amb aquella meravella i que volien fixar els ulls en aquella lent i dirigir-la al sol...

Finalment, un d'aquells petits, tal vegada el gran del grup, es va acostar al fill de l'artesà i li va preguntar amb l'ambiciosa intriga que només un nen pot expressar: -"Escolta, quin calidoscopi més meravellós t'han regalat... on te l'han comprat?, no n'he vist mai cap d'igual en el poble...

I el nen, orgullós de poder revelar des del seu petit cor, aquella veritat emocionant, li va contestar: -"No, no me l'han comprat pas enlloc... me l'ha fet el meu pare".

Amb certa ironia i amb to incrèdul, l'altre petit va replicar: -"El teu pare?... impossible... si el teu pare és cec...!!!" El nostre petit amic es va quedar mirant al seu company, i després d'una pausa de segons, va somriure com només un portador de veritats absolutes pot fer-ho, i li va contestar: -Sí... el meu pare és cec... però, només dels ulls... només dels ulls...

L'amor, només es pot veure amb el cor...

Com ho va saber la guineu!, com ho va aprendre el Petit Princep!, com ho hauríem d'entendre! nosaltres.... "EL QUE ÉS ESSENCIAL ÉS INVISIBLE ALS ULLS"